

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **CAMPA-NET, a. s.**, se sídlem 28. října 892/11, Jeseník, zastoupeného Mgr. Pavlem Říčkou, advokátem se sídlem Litevská 1174/8, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, se sídlem Pernštýnské náměstí 1, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2012, čj. MmP 45432/2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 29. 4. 2013, čj. 52 Af 36/2012 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Úřad městského obvodu Pardubice I rozhodnutím ze dne 8. 12. 2011, čj. UMOI/5903/2011-OESV/UE-Baj, vydal žalobci povolení k provozování 4 výherních hracích přístrojů pro období od 1. 1. 2012 do 31. 6. 2012 podle § 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), ve znění pozdějších předpisů.

2. K podnětu žalobce ze dne 30. 3. 2012 k zahájení přezkumného řízení úřad městského obvodu sdělil, že nebude zahájeno přezkumné řízení, ale bude vydáno rozhodnutí o změně z moci úřední. Dále úřad městského obvodu uvedl, že vyhodnotil podání žalobce jako žádost o vrácení přeplatku správního poplatku, o které bude rozhodnuto podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

3. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2012, čj. UMOI/1092/2012-OE-Baj, úřad městského obvodu změnil rozhodnutí ze dne 8. 12. 2011 tak, že ve výrokové části v článku „*ukládá provozovateli*“ vypustil body b), h) a l) a v odůvodnění vypustil poslední odstavec.

4. Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2012, čj. MmP 45432/2012, žalovaný změnil rozhodnutí úřadu městského obvodu ze dne 27. 4. 2012 tak, že původní část výroku „*z moci úřední rozhodl takto:*“ nahradil zněním „*rozhodl dle § 43, odst. 5, písm. b) zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, takto:*“.

II.

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, který ji rozsudkem ze dne 29. 4. 2013, čj. 52 Af 36/2012 – 33, zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

7. Úvodem stěžovatel požádal o přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti změny zákona o loteriích účinné od 1. 1. 2012.

8. Dále stěžovatel namítl, že změna právních předpisů způsobila, že podnikatelé měli při stejné podnikatelské činnosti a stejném předmětu podnikání ve stejném období (v roce 2012) rozdílnou ekonomickou situaci. Základní zásada rovnosti subjektů před zákonem nebyla zachována, protože bylo rozlišováno podle toho, zda subjekt požádal o povolení na rok 2012 před 31. 12. 2011 nebo po tomto datu. Subjekty, které požádaly o povolení v roce 2011, zaplatily relativně vysoký poplatek v roce 2011 a v následujícím roce pak platily stejné odvody jako subjekty, které požádaly o povolení až v roce 2012. Tyto nerovné podmínky nemají žádné odůvodnění (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

9. Podle stěžovatele krajský soud dostatečně neodůvodnil, proč nepodal podnět Ústavnímu soudu, ani se věcně nevypořádal s námitkami stěžovatele týkajícími se porušení základních práv a svobod. Ústavní přezkum daně, poplatku a peněžité sankce zahrnuje posouzení neakcesorické a akcesorické rovnosti (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03). Krajský soud se nezabýval otázkou neodůvodněného rozlišování. Rozsah přezkumu daňových a obdobných právních předpisů Ústavní soud vymezil také v nálezu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08.

10. Při posouzení rovnosti je třeba zohlednit faktický dopad na podnikatelské subjekty. V posuzované věci je jednoznačné, že nerovnost byla způsobena svévolně a účelově přímo zákonodárcem. Motivací byla snaha, aby nedošlo k výpadku příjmů obcí, které by musely poplatek vrátit, nebo jinak kompenzovat skutečnost, že do 31. 12. 2011 byly uhrazeny poplatky v řádech stovek miliónů. Rozhodnutí zákonodárce nemá racionální odůvodnění.

11. Podle stěžovatele mohlo dojít v předchozích řízeních i k porušení základních zásad daňové správy. Podle principu oficiality je správce daně povinen vždy úplně zjistit stav věci. Této povinnosti však nedostál. Krajský soud se tímto pochybením nezabýval, přestože se podle stěžovatele mohlo jednat o vadu řízení, kterou byl soud povinen přezkoumat nad rámec žaloby.

12. Stěžovatel připustil, že správní orgány rozhodly formálně správně, ale použily zákony, které jsou zjevně v rozporu s Ústavním pořádkem a porušují zákaz diskriminace. Správní orgány tak porušily zásadu materiální pravdy a ústavně zaručená práva stěžovatele.

13. Dále stěžovatel připomněl, že se domáhal vrácení správního poplatku, který v sobě zahrnoval konzumační část, ale nebyl a nemohl být konzumován v důsledku změny právního předpisu. Stěžovatel podal žádost o povolení výherních hracích přístrojů počátkem prosince 2011, tedy před změnou zákona. Různí provozovatelé zaplatili poplatek podle doby, na kterou mělo být vydáno povolení (3, 6 nebo 12 měsíců), výše poplatku byla v zásadě násobkem. Změna právní úpravy neguje skutečnost, že poplatky byly zaplacený za různě dlouhá období, a nezohledňuje, kolik kdo zaplatil. Navíc ten, kdo požádal o povolení až po 1. 1. 2012, předchozí poplatky neplatil. Kromě porušení zásady rovného zacházení tak došlo i k narušení podnikatelského prostředí. Rozdíl v zaplacených částkách se pohybuje v řádech milionů korun na jednotlivé subjekty.

14. Od 1. 1. 2012 se poplatek vyměřuje za celou žádost, nejedná se tak již o poplatek konzumační za jednotlivý přístroj. Provozovatelé výherních hracích přístrojů odvádí od 1. 1. 2012 také další poplatky. Stěžovatel byl přesvědčen, že má nárok na vrácení zaplaceného správního poplatku. Část nekonzumovaného poplatku měla být upravena na částku platnou od 1. 1. 2012 a zbývající část měla být vrácena. S ohledem na tuto skutečnost nedošlo k úpravě rozhodnutí podle § 43 odst. 5 zákona o loteriích v plném rozsahu návrhu. Žalobou napadená rozhodnutí porušují také § 2 správního řádu, protože se nevypořádala s podaným podnětem ve výroku, ani v odůvodnění.

15. Dále stěžovatel odkázal na důvodovou zprávu, podle které nové poplatky za vydání povolení a za změnu povolení mají ryze poplatkový, nikoliv daňový charakter. Je proto zřejmé, že se nejednalo a nejedná o poplatek za vydání žádosti, ale o poplatek spojený s každým jednotlivým výherním hracím přístrojem a s možností jej provozovat po stanovenou dobu. Legislativní postup, který po vydání povolení zavedl ještě další platbu, je v rozporu se základními zásadami právního státu, porušuje zásadu legitimního očekávání a ochranu nabytých práv. Dochází tak k vybrání jedné platby dvakrát. Podnikatelům provozujícím výherní hrací přístroje byly nově uloženy stejné povinnosti plateb, přestože část z nich již dopředu na období roku 2012 za provozování výherních hracích přístrojů zaplatila.

16. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 10. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92, vyplývá mimo jiné požadavek, aby zákonodárce podložil své rozhodnutí racionálními a objektivními kritérii. V tomto případě však zákonodárce neposkytl jakékoliv odůvodnění a dopustil se libovůle (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 17/10).

17. Stěžovatel odkázal také na výklad Ministerstva financí, který je uveden na webových stránkách ministerstva. Dále se pak zabýval vysvětlením rozdílu mezi pojmy „daň“ a „poplatek“, poukázal na rozpor s dobrými mravy podle § 39 občanského zákoníku a provedl srovnání výpočtu poplatků za provoz výherních hracích přístrojů pro rok 2012 při podání žádosti do 31. 12. 2011 a po tomto datu, z něhož dovodil, že podání žádosti po 1. 1. 2012 představovalo ekonomické zvýhodnění ve výši 70 %.

18. V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel poukázal na přechodná ustanovení (čl. LXXVIII) zákona č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a důvodovou zprávu k tomuto zákonu. Upozornil také, že tato novela neměla žádnou

legisvakanční lhůtu. Poslanecká sněmovna schválila zákon č. 458/2011 Sb. dne 20. 12. 2011, prezident jej podepsal dne 27. 12. 2011 a zákon vyšel ve Sbírce zákonů dne 30. 12. 2011 s účinností od 1. 1. 2012. Stěžovatel proto musel požádat o vydání povolení podle předchozí právní úpravy a nemohl na uvedenou změnu reagovat.

19. Stěžovatel uzavřel, že rozhodnutí o vydání povolení ukládá stěžovateli povinnosti, které jsou v rozporu s platným a účinným hmotným právem. Stěžovatel musí nyní navíc plnit povinnosti jiné. Část původního poplatku, který stěžovatel již zaplatil, byla začleněna do položek, které mají být v roce 2012 zaplacený opakovaně z různých titulů. Stěžovatel považoval za nelogické a protiprávní, pokud je po něm vyžadováno plnění povinností podle starého i nového zákona.

IV.

20. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

21. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost není důvodná.

23. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány nepřípustně diskriminovaly stěžovatele při úhradě správního poplatku v důsledku novely zákona o loteriích a zákona o správních poplatcích provedené zákonem č. 458/2011 Sb. Při stanovení předmětného správního poplatku totiž správní orgány nepostupovaly podle novelizovaného zákona o správních poplatcích - ve znění zákona č. 458/2011 Sb., a nebyly k takovému postupu povinny.

24. Stěžovatel podal žádost o povolení k provozování výherních hracích přístrojů dne 6. 12. 2011 a spolu s touto žádostí uhradil správní poplatek ve výši 64 000 Kč za čtyři výherní hrací přístroje na období 6 měsíců (od 1. 1. 2012 do 31. 6. 2012). Úřad městského obvodu nepochybil, pokud výši úhrady tohoto správního poplatku přijal a žádosti vyhověl. Zaplacená částka odpovídala správnímu poplatku stanovenému v položce 21 písm. c) sazebníku správních poplatků ve znění do 31. 12. 2011 (sazebník správních poplatků je přílohou zákona o správních poplatcích). Tato skutečnost ostatně není sporná, protože stěžovatel připustil, že správní orgány rozhodly formálně správně.

25. Podnětem ze dne 30. 3. 2012 se stěžovatel domáhal změny předmětného rozhodnutí v přezkumném řízení a žádal, aby byla zrušena jeho povinnost hradit správní poplatek podle zákona o loteriích ve znění do 31. 12. 2011, dále aby byla zrušena povinnost uhradit část výtěžku, včetně povinnosti provést vyúčtování, případně i další platby jako místní poplatek.

26. Na základě uvedeného podnětu úřad městského obvodu změnil z moci úřední postupem podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích rozhodnutí o vydání povolení v části týkající se povinností předložit vyúčtování provozu výherních hracích přístrojů, povinnosti pořídit protokol o přerušení provozu výherního hracího přístroje a povinnosti odvést část výtěžku podle § 4 zákona o loteriích. Ve všech těchto případech se jednalo o povinnosti, které stěžovatel měl splnit v průběhu roku 2012 a které se v důsledku změny právních předpisů od 1. 1. 2012 staly neaplikovatelné [(1)předložení vyúčtování povolujícímu orgánu přestalo být relevantní, protože od 1. 1. 2012 vykonávají správu odvodů z loterií a jiných her finanční úřady, (2) povinnost pořídit protokol o přerušení provozu mohla mít vliv na výši místních poplatků

za provozované výherní hrací přístroje, ale od 1. 1. 2012 byly tyto poplatky zrušeny, a (3) povolující orgán již od 1. 1. 2012 nebyl oprávněn požadovat poukázání částí odvodů na svůj účet].

27. Další část podnětu stěžovatele ze dne 30. 3. 2012 týkající se správního poplatku úřad městského obvodu vyhodnotil jako žádost o vrácení přeplatku. Ze správního spisu vyplývá, že o této žádosti úřad rozhodl v samostatném řízení podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutím ze dne 27. 4. 2012, čj. UMOI/1169/2012-OE-Baj. Toto rozhodnutí nebylo předmětem odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím čj. MmP 45432/2012. Nemůže být proto ani předmětem věcného přezkumu správními soudy v nyní posuzované věci.

28. V žalobě a kasační stížnosti stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného čj. MmP 45432/2012, věcně však námitky stěžovatele směřovaly proti úhradě správního poplatku, o jehož případném vrácení správní orgány rozhodovaly v jiném řízení (viz bod 27). Nejvyšší správní soud souhlasil s krajským soudem, že stěžovatel v odvolání a v následném soudním řízení nepopřel zákonnost postupu úřadu městské části v napadeném rozhodnutí čj. MmP 45432/2012, ale domáhal se pouze, aby v rámci tohoto řízení z moci úřední došlo i ke změně vyměření správního poplatku.

29. Úřad městské části ovšem nebyl k takovému postupu povinen. Předně je třeba zdůraznit, že podání stěžovatele ze dne 30. 3. 2012 bylo podnětem, nikoliv odvoláním či jiným návrhem na zahájení řízení. Již jen z tohoto důvodu nemůže být úspěšná námitka, že úřad městské části „*nevychrpal celý rozsah návrhu*“, a porušil tak § 2 správního řádu. Úřad městské části řádně stěžovatele informoval, jak s podnětem naložil. Objasnil, že část podnětu vyhodnotil jako žádost o vrácení přeplatku správního poplatku (tato žádost ovšem není předmět řízení v nyní posuzované věci) a zbývající část posoudil jako podnět k zahájení řízení z moci úřední.

30. V řízení z moci úřední podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích pak správní orgán nebyl podnětem stěžovatele nijak vázán. Možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta, nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Pokud je řízení zahájeno z moci úřední, nejedná se o řádný ani mimořádný opravný prostředek. Správní orgán nemá povinnost zahájit takové řízení na základě podnětu a vydat rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 17. 7. 2012, čj. 2 Ans 8/2012 – 31). Tím spíše pak správní orgán není vázán rozsahem a důvody podnětu.

31. Správní orgán, který povolil loterii nebo jinou podobnou hru, může postupem podle § 43 odst. 5 písm. b) zákona o loteriích doplnit nebo změnit již vydané povolení, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem. Ve vztahu k zaplacenému správnímu poplatku ovšem potřeba změny rozhodnutí o vydání povolení ze dne 8. 12. 2011 nevyvstala. Pro žádosti podané do 31. 12. 2011 nedošlo ke změně výše správního poplatku, ale tento poplatek zůstal nadále stanoven podle předpisů platných do 31. 12. 2011.

32. Podle přechodného ustanovení § 11 zákona o správních poplatcích se poplatek vybere podle dosavadních právních předpisů, bylo-li řízení ve věci předmětu poplatku zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a to i v případech, kdy se poplatek stane splatným po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Shodnou úpravu obsahuje také přechodné ustanovení obsažené v čl. LXXVIII zákona č. 458/2011 Sb.: „*Bylo-li řízení, které je předmětem správního poplatku podle položky 21 písm. a), c), e) nebo f) přílohy k zákonu č. 634/2004 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, zahájeno přede dnem nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona, postupuje*

se při stanovení sazby a výpočtu tohoto poplatku podle dosavadních právních předpisů, a to i v případech, kdy se správní poplatek stane splatným ode dne nabytí účinnosti čl. VII tohoto zákona.“

33. Žalovaný proto nepochybil, pokud potvrdil rozhodnutí úřadu městské části čj. UMOI/1092/2012-OE-Baj a pouze formálně upravil výrok. V odůvodnění žalovaný výslovně uvedl, že s ohledem na citované přechodné ustanovení neshledal důvod ke změně výše úhrady správního poplatku. S tímto posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí. Výše správního poplatku za předmětnou žádost podanou dne 6. 12. 2011 byla i po 1. 1. 2012 určena podle předpisů platných do 31. 12. 2011. Úřad městské části tedy nebyl povinen z moci úřední rozhodnout o její změně. Navíc, jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil, úřad městské části vyčlenil otázku úhrady a případného vrácení správního poplatku do samostatného řízení podle daňového řádu, ve kterém stěžovatel mohl uplatnit své námitky.

34. Námitky, v nichž stěžovatel brojil proti diskriminačním důsledkům nové úpravy správního poplatku za provozování výherních hracích přístrojů zavedené zákonem č. 458/2011 Sb. a proti „*legislativnímu postupu, který po vydání povolení zavedl ještě další platbu*“, se tedy míjely s předmětem řízení. V rozhodnutí čj. UMOI/1092/2012-OE-Baj úřad městské části o správním poplatku nerozhodl, ani k tomu nebyl povinen.

35. Podstata námitek stěžovatele spočívala navíc v tvrzení, že stěžovateli vznikla povinnost zaplatit správní poplatek dvakrát (podle právní úpravy do 31. 12. 2011 a podle právní úpravy od 1. 1. 2012). Tuto část argumentace by však stěžovatel mohl namítat jedině v řízení, jímž by mu byla stanovena povinnost uhradit další správní poplatek podle zákona o loteriích ve znění zákona č. 458/2011 Sb., nikoliv v řízení, v němž byl „*první*“ správní poplatek zaplacen dne 6. 12. 2012 v souladu se zákonem účinným do 31. 12. 2011 (a tuto skutečnost stěžovatel ani nepopřel). Jedině v řízení o „*druhém*“ správním poplatku by správní orgán mohl posoudit, zda je důvodné po stěžovateli požadovat „*druhou*“ platbu. Tímto však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá úspěšnost případně vznesených námitek. Pro úplnost lze poznamenat, že stěžovatel nijak nedoložil, že mu byla uložena povinnost zaplatit další správní poplatek. Toto jeho tvrzení zůstalo pouze v obecné rovině a stěžovatel nevyvrátil závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že „*žadatel nebude pro dotčené období zpoplatňován znovu správním poplatkem dle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012*“.

36. Nejvyšší správní soud uzavřel, že posouzení otázky, zda vyžadování úhrady „*druhého*“ správního poplatku podle zákona o loteriích ve znění zákona č. 458/2011 Sb. je v souladu se zásadou rovného zacházení a s ústavním pořádkem, není předmětem řízení v nyní posuzované věci a nemůže ovlivnit závěr, že správní poplatek zaplacený stěžovatelem dne 6. 12. 2011 byl správním orgánem vyžadován důvodně a v souladu se zákonem. Z žádného právního předpisu přitom nevyplývá, že by tento stav měl být změněn.

37. Zákon č. 458/2011 Sb. byl pro nyní posuzovanou věc použitelný pouze v rozsahu přechodného ustanovení (čl. LXXVIII), jehož protiústavnost stěžovatel nepochybně. Stěžovatel spatřoval protiústavnost v nové úpravě výpočtu správních poplatků za provozování výherních hracích přístrojů, kterou však s ohledem na přechodná ustanovení nebylo možné použít. Námitka protiústavnosti zákona č. 458/2011 Sb. nemohla být úspěšná, protože zpochybněná právní úprava na posuzovanou věc nedopadala.

38. Nejvyššímu správnímu soudu ani krajskému soudu tak nevznikla povinnost postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a předložit Ústavnímu soudu otázku souladu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem. Tento postup není zahajován na základě žádosti účastníka, ale soud k němu přistoupí pouze tehdy, pokud uzavře, že „*zákon, jehož má být při řešení věci použit*“,

je v rozporu s ústavním pořádkem (čl. 95 odst. 2 Ústavy). Krajský soud dostatečně vysvětlil, proč nepovažoval příslušnou právní úpravu za nepřipustně diskriminační, a tedy ani protiústavní. Napadený rozsudek proto nebyl nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

39. Námitku týkající se krátké legisvakantní lhůty zákona č. 458/2011 Sb., která znemožnila podnikatelským subjektům na změnu právních předpisů reagovat, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti. Tato námitka je proto nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Soudní řád správní vyžaduje, aby již v žalobě byly uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, jestliže stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít kasační stížnost. Tak tomu v projednávaném případě nebylo a stěžovatel netvrdil, že by zde existovaly objektivní okolnosti, které by mu zabránily předmětnou námitku řádně uplatnit v žalobě. Pro úplnost lze dodat, že s ohledem na výše uvedené závěry, podle kterých nová úprava správních poplatků zavedená zákonem č. 458/2011 Sb. není rozhodná pro nyní posuzovanou věc, by tato námitka *prima facie* nemohla být úspěšná ani tehdy, byla-li by uplatněna včas.

40. Námitka, ve které stěžovatel krajskému soudu vytkl, že z úřední povinnosti neposoudil možné porušení základních zásad daňového řízení, byla natolik obecná, že nesplňovala požadavky na řádně uplatněný stížní bod (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se jí proto z důvodu její obecnosti nemohl zabývat.

41. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

42. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. listopadu 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu